

II.

Янко напусна училището. Баща му го даде да учи занаятът и той стана общарски чиракът. Отъ сутринъ до вечеръ той сучеше конци, изправяше съ чукче пирончета, метъше и чистъше дюкяна, мъкнъше съ две голъми-кофи вода у дома на майстора. Отъ сутринъ до вечеръ той не знаеше почивка и отидхъ. Па и въ празникъ нѣмаше почивка. Бавъше децата на майстора, миеше дъски и паници, цепъше дърва.

Тежъкъ бѣше животътъ на Янко. Спомняше си, той всѣки день за училището, домжчняваше му, но щомъ се сетъше за омразния прѣкоръ „Зозо“, забравяше умората и работъше, работъше безъ почивка.

Оплака се еднажъ на татка си. А той му кресна:

— Кой ти е кривъ? Отъ училището бѣгашъ... Не искашъ да се учишъ,... сега тегли... Още еднажъ да не си посмѣлъ да ми се оплачешъ!

Наведе Янко глава, заплака и отиде пакъ на работа. Това бѣше и последното му оплакване.

Наскоро татко му се ожени втори пжтъ. Матехата доведе две деца по-малки отъ Янко и него го забравиха. Полека, полека Янко свикна съ самотния си животъ, помири се съ сѣдбата си.

Благодаренъ бѣше и на това, че въ дюкяна поне никой не му викаше Зозо. А покажеше ли се на улицата, едвамъ успѣваше да се скрие отъ викове на децата.

Бѣгаше той, а следъ него тичаха тълпи — тълпи де-чурлига и крещѣха:

— Зозо!... Зозо!... Зозо!...

Нѣколко пжти чупиха стомнитъ му на чешмата. Два пжти го би майсторътъ за тия стомни.

Отъ день на день Янко излизаше все по-малко на улицата. Цѣлъ день работъше въ дюкяна. Тамъ и спѣше но-ще. И въ празникъ дори, като свършеше работата у дома, отиваше въ дюкяна и цѣлия день работъше.